

Ένα ουράνιο τόξο στην αυλή μου- Η δεύτερη ευκαιρία

Πριν κάποια χρόνια, σ' έναν τόπο, μίλια μακριά από τον δικό μας, ζούσαν δυο αδέρφια, η Κλαιρ και ο Ντέιβιντ. Τα παιδιά ζούσαν ευτυχισμένα. Το χωριό τους ήταν σαν παράδεισος με λιμνούλες, καταρράκτες, δάση και ζωάκια όλων των ειδών.

Εκείνη την ημέρα η Κλαιρ ήταν χαρούμενη, επειδή ξυπνώντας, από το παράθυρό της, είδε κάτι μαγικό...Έτριψε τα μάτια της, νόμιζε πως το φανταζόταν! Κι όμως ήταν αληθινό. Ένα λαμπερό ουράνιο τόξο στην αυλή τους. Ήταν τόσο όμορφο που θα μπορούσε να το κοιτάζει για ώρες. Η μαμά που την κάλεσε για πρωινό την προσγείωσε.

Κατεβαίνοντας είπε στη μαμά και στον αδερφό της, αυτό που είδε από το παράθυρό της. Και οι δυο έτρεξαν να δουν στην αυλή, μα δεν είδαν κάτι... και, φυσικά, δεν την πίστεψαν. Η Κλαιρ στενοχωρημένη ξεκίνησε για το σχολείο.

Τα πράγματα στο σχολείο, τις τελευταίες μέρες, δεν πήγαιναν τόσο καλά! Τα παιδιά φέρονταν περιέργα. Δεν έπαιζαν τα φανταστικά παιχνίδια που έπαιζαν συνήθως, δε μιλούσαν μεταξύ τους για τα όνειρά τους, τα παιχνίδια τους. Σταμάτησαν να πλάθουν φανταστικές ιστορίες και να τις μοιράζονται με την παρέα τους. Ήταν σαν κάποιος να άλλαξε τις σκέψεις τους.

Η μέρα πέρασε, τα παιδιά γύριζαν στο σπίτι. Στον γυρισμό συζητούσαν για την περιέργη κατάσταση με τους φίλους τους αλλά δεν μπόρεσαν να δώσουν κάποια εξήγηση!

Την επόμενη μέρα η Κλαιρ, έτρεξε πάλι στο παράθυρο και...ναι, το ουράνιο τόξο ήταν πάλι εκεί! Ο Ντέιβιντ βέβαια δεν την πίστεψε καθώς κοιτώντας από το δικό του δωμάτιο δεν έβλεπε κάτι! Μόλις βγήκαν στην αυλή δεν υπήρχε τίποτε...Η Κλαιρ έψαξε τριγύρω αλλά μάταια. Έμεινε γεμάτη απογοήτευση και απορίες.

Είχε φτάσει 21η Σεπτεμβρίου, τα γενέθλια της Κλαιρ. Την επισκέφτηκαν φίλοι, φίλες, συγγενείς, μικροί και μεγάλοι...ήταν καταχαρούμενη. Από όλα τα δώρα που δέχτηκε, ένα ξεχώριζε! Ένας φιλότιμος παππούς, γείτονάς τους, έφερε ένα κουτί. Της είχε πει πως μέσα υπάρχει ένα μοναδικό δώρο! Εκείνη, κουρασμένη το έβαλε στην άκρη με τα υπόλοιπα.

Τρεις μέρες μετά, η Κλαιρ προσπάθησε να ανοίξει το κουτί αλλά δεν τα κατάφερε. Καθώς το περιεργαζόταν είδε πως στη βάση του ήταν γραμμένοι τέσσερις γρίφοι. Έπρεπε να τους λύσει για να αποκαλυφθεί ο κωδικός που θα το άνοιγε. Αμέσως φώναξε τον Ντέιβιντ. Αυτός θα τη βοηθούσε. Άλλωστε δε χάνει ευκαιρία για κάτι τέτοια...αρκεί να μη διαβάσει!

Γρίφος πρώτος:

“Σε έναν αγώνα περνάς τον δεύτερο...ποια θέση έχεις;”

Εύκολο, μα φυσικά τη δεύτερη θέση. Άρα ο αριθμός ήταν το 2.Η Κλαιρ σημείωνε.

Γρίφος δεύτερος:

“Αν πολλαπλασιάσεις αυτό το ψηφίο με οποιοδήποτε αριθμό, παραμένει ίδιο...”

Εδώ τα κατάφερε η Κλαιρ ,τα μαθηματικά ήταν το αγαπημένο της μάθημα. Ήταν το μηδέν, σημείωσαν το 0.

Γρίφος τρίτος:

“Ένα παιδί έπεσε από σκάλα ύψους τριών μέτρων, δεν έπαθε τίποτε, από ποιο σκαλί έπεσε;”

Τα παιδιά κοιτάχτηκαν γελώντας. Αυτό είναι ανέκδοτο, το πρώτο σκαλί είναι η απάντηση... Σημειώνουν το 1.

Γρίφος τέταρτος:

“Γύρνα στην αρχή και γράψε πάλι...”

Περίεργο αυτό...ο Ντέιβιντ σκέφτηκε να ξαναγράψουν το πρώτο ψηφίο. Άρα 2.

Κωδικός:2012.Η Κλαιρ σχολίασε πως ήταν η χρονιά της γέννησής της...

Πληκτρολογούν τον κωδικό, το κουτί ανοίγει αμέσως. Ήταν κατενθουσιασμένοι! Τα κατάφεραν! Έμενε να δουν το περιεχόμενο. Το ανοίγουν με προσοχή, ήταν δυο ζευγάρια γυαλιά, αλλά τι γυαλιά; Ξαφνιαστήκαν, υπέθεσαν πως ήταν γυαλιά για ταινίες 3D.Γιατί ο παππούς της είπε ότι είναι ξεχωριστό δώρο; αναρωτήθηκαν τρέχοντας στην “έξυπνη” τηλεόραση να τα δοκιμάσουν. Απογοητεύτηκαν όταν είδαν ότι δε λειτουργούσαν. Πού και πώς θα χρησίμευαν άραγε;

Φορώντας τα γυαλιά πήγαν στο δωμάτιο του Ντέιβιντ. Από εκεί φαινόταν το σπίτι του γείτονα, μπορούσαν να τον φωνάξουν, να τον ρωτήσουν. Το σοκ του Ντέιβιντ ήταν μεγάλο όταν από το παράθυρό του είδε κι αυτός το ουράνιο τόξο για το οποίο μιλούσε η αδερφή του και δεν την πίστευε. Μα δεν έχει βρέξει...αναρωτήθηκε. Βγάζει τα γυαλιά και το ουράνιο τόξο εξαφανίστηκε. Τότε κατάλαβε, ήταν τα γυαλιά που βοηθούσαν σ’ αυτό.

Δεν είπαν κουβέντα στους φίλους τους γι αυτό, καθώς ντρέπονταν. Τώρα ειδικά που τα παιδιά δεν είχαν καθόλου φαντασία; Με τίποτα! Γιατί όμως εμφανίστηκε στην αυλή τους; Παράξενο!

Την Κυριακή, αποφάσισαν να φορέσουν τα γυαλιά, να βγουν στην αυλή και να ανέβουν στο ουράνιο τόξο! Ναι, καλά καταλάβατε! Δεν αστειεύονταν...οπλίστηκαν με κουράγιο και ξεκίνησαν.

Ανέβαιναν ήρεμοι και αισιόδοξοι στον μαγικό κόσμο. Ο Ντέιβιντ πάτησε και δημιουργήθηκε ένα σκαλί...προχώρησαν με προσοχή, λίγο φοβισμένοι. Είχαν ανέβει αρκετά όταν συνάντησαν δυο μικρά κοριτσάκια, τη Λέιλα και τη Λίλη. Τα δυο κορίτσια τούς προειδοποίησαν για μια μοχθηρή, δαιμόνια μάγισσα που κλέβει τη φαντασία των παιδιών και στη συνέχεια έφυγαν τρέχοντας. Ένας φόβος τα κυριέυσε.

Συνάντησαν μια “Μαγική λίμνη”, διάφανη σαν κρύσταλλο. Χρειαζόταν λίγη ξεκούραση. Ο Ντέιβιντ κάθισε σε ένα ξύλινο κιόσκι και η Κλαιρ

μπήκε σε μια μικρή βαρκούλα για μια βόλτα. Καθώς έβγαινε, ακούμπησε με το πόδι της κάτι μικρό και απαλό. Ήταν ένα παπάκι, με μια σιγανή φωνούλα έλεγε: “Προσοχή στη μάγισσα...προσοχή!” Τα παιδιά τρόμαξαν αλλά συνέχισαν.

Μετά από ώρες περιπλάνησης έφτασαν στο κάστρο, την είδαν! Μαύρα σύννεφα την κάλυπταν. Εκείνη πλησίασε τα παιδιά με δόλο. Τα παιδιά τη σταμάτησαν με φόβο. Με αυστηρότητα και ειλικρίνεια ρώτησαν:

“Γιατί κλέβεις την αθωότητα και τη φαντασία των παιδιών; Τι σου φταιζανε;”

Φορώντας όμως τα γυαλιά, ανακάλυψαν ότι μπορούσαν να δουν την ψυχή της. Κατάλαβαν αμέσως πως η μάγισσα στο βάθος ήταν γεμάτη με τα χρώματα του ουράνιου τόξου, γεμάτη ομορφιά. Δεν υπήρχε λόγος να φοβούνται. Έπρεπε όμως να μάθουν γιατί φερόταν έτσι. Με αγωνία ρώτησαν πώς βρέθηκε μόνη σε αυτόν τον γκριζο πύργο.

-- Με τα γυαλιά που μας έδωσε ο καλός μας γείτονας βλέπουμε ότι δεν είσαι κακός άνθρωπος, τι σου συνέβη;

Η μάγισσα ταραχτήκε μόλις άκουσε για τον παππού και τους έδειξε στη μαγική σφαίρα τον γείτονά τους. Το άγριο βλέμμα που φόβιζε τα παιδιά εξαφανίστηκε.

--Αυτός είναι ο γείτονας που σας βοήθησε;

Τα παιδιά απάντησαν πως ήταν αυτός ο ίδιος. Εκείνη τότε διηγήθηκε τα παιδικά της χρόνια. Όταν ήταν μικρή, πολλά παιδιά την κοροΐδευαν για τη φαντασία της, τη θεωρούσαν ανόητη και παράξενη. Απομονώθηκε και κλείστηκε στον εαυτό της. Κρύφτηκε στον πύργο, στράφηκε στα παιδιά κλέβοντας τη φαντασία και την αθωότητά τους.

Τους εξήγησε, μάλιστα ότι ο γείτονας ήταν ο πατέρας της που την έψαχνε. Χάρισε στα παιδιά τα γυαλιά για να βρουν τον δρόμο και να δουν την ψυχή της κόρης του που ήταν γεμάτη καλοσύνη.

Τώρα εξηγούνται όλα...Τα παιδιά την αγκάλιασαν λέγοντάς της πως θα ήθελαν να γυρίσει πίσω και να δώσει σε όλα τα παιδιά τη φαντασία και την παιδικότητά τους.

--Σας ευχαριστώ!! τους απάντησε. Με το ενδιαφέρον σας με κάνετε να ξεχάσω το μίσος, να θυμηθώ τη χαρά, την αισιοδοξία και την ελπίδα για ζωή γεμάτη φαντασία!

Γύρισαν όλοι μαζί πίσω και ήταν σίγουροι ότι η επόμενη μέρα στο σχολείο θα ήταν τελείως διαφορετική. Θα ήταν ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ!